

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora Generalnego Służby Prawnej przyznającej mu tylko jeden punkt pierwszeństwa w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, jak to wynika z systemu informatycznego Sysper 2;
- stwierdzenie nieważności: decyzji organu powołującego przyznającej mu ogólną liczbę 20 punktów w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, jak to wynika z systemu informatycznego Sysper 2, listy zasług funkcjonariuszy grupy zaszeregowania A5 w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003 według komitetów ds. awansów opublikowanej w „Informacjach administracyjnych” nr 69-2003 z dnia 13 listopada 2003 r., listy funkcjonariuszy awansowanych do grupy zaszeregowania „Informacjach administracyjnych” nr 73-2003 z dnia 27 listopada 2003 r. oraz decyzji o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na żadnej z powyższych list;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie sprzeciwia się przyznaniu tylko jednego punktu pierwszeństwa w ramach oceny pracowników za rok 2003, jak również odmowie organu powołującego awansowania go do grupy zaszeregowania A4 w ramach tej oceny.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżący podnosi przede wszystkim, że art. 45 regulaminu wymaga, aby zasługi pracownika były decydującym kryterium, jeśli chodzi o przyznawanie punktów pierwszeństwa przez Dyрекcję Generalną oraz jeśli chodzi o awans. Niemniej jednak, w systemie zakwestionowanym w niniejszej sprawie o awansach decydowało przyznanie punktów pierwszeństwa na wniosek każdej z Dyrekcji Generalnych lub komitetu ds. awansów z pominięciem procedury porównania zasług wszystkich funkcjonariuszy, którzy mogą być awansowani w ramach grupy zaszeregowania. W konsekwencji art. 6, 8 i 10 decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu (zwanej dalej „przepisami wykonawczymi”) naruszają art. 45 regulaminu. Ponadto, przyznając każdej z Dyrekcji Generalnych jednakową ilość punktów na każdego funkcjonariusza, zasady te uniemożliwiły organowi powołującemu dokonanie takiego porównawczego badania.

Skarżący precyzuje w tym względzie, że zaskarżone decyzje są wynikiem zastosowania przyjętych przez Służbę Prawną dla potrzeb przyznawania punktów pierwszeństwa kryteriów, które doprowadziły do przyznania tych punktów przede wszystkim funkcjonariuszom mającym najdłuższy staż w danej grupie zaszeregowania, niezależnie od ich zasług. Takie podejście stanowi nadużycie władzy, ponieważ zmierza do uzyskania awansu przez większą ilość osób oraz do przygotowania awansów na lata przyszłe, czyli innego celu niż ten, jaki przewiduje regulamin, a którym jest wynagradzanie zasług.

Skarżący wskazuje ponadto na dwie nieprawidłowości postępowania, polegające na tym, że o przyznaniu punktów pierwszeństwa rozpatrywanych w niniejszej sprawie decydowano bez wniosku Dyrekcji Służby Prawnej i z naruszeniem obowiązku uzasadnienia.

Skarżący wskazuje również na naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań co do kariery, jak również sprzeczność z prawem art. 9, 12 ust. 3 oraz 13 przepisów wykonawczych.

Skarga wniesiona dnia 27 września 2004 r. przez Eridania Sadam S.p.A. i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-386/04)

(2004/C 284/55)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 27 września 2004 r. Eridania Sadam S.p.A. i inni, reprezentowani przez adwokatów Gualtiero Pittalisa, Ivano Vigliotte, Gian Michele Robertiego, Paolo Ziottiego i Alessandro Franchiego, wnieśli do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1216/2004 z dnia 30 czerwca 2004 r. ustalającego pochodne ceny interwencyjne dla białego cukru w roku gospodarczym 2004/2005 dla wszystkich obszarów Włoch,
- w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku, o stwierdzenie w trybie art. 241 WE niezgodności z prawem i niemożności zastosowania art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w zakresie, w jakim nie pozwala na uwzględnienie przez Komisję występowania bezcłowego i nieograniczonego kontyngentami ilościowymi importu w celu ustalenia pochodnej ceny interwencyjnej,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą spółki Eridania Sadam S.p.A., Italia Zuccheri S.p.A., Zuccherificio del Molise S.p.A., Cooperativa Produttori Bieticoli a r.l. (CO.PRO.B) i Società Fondiaria Romagnola S.p.A. (SFIR) zaskarżają, w trybie art. 230 czwarty akapit Traktatu WE, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1216/2004 z dnia 30 czerwca 2004 r. ustalające pochodne ceny interwencyjne dla białego cukru w roku gospodarczym 2004/2005 (Dz.U. WE L 232 z 1 lipca 2004 r., str. 25).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą zarzuty poniżej przedstawione.

Przed wszystkim skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie jest w szeregu aspektach sprzeczne, z regulacją podstawową ustanowioną przez Radę (WE) rozporządzeniem nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. W szczególności podnoszą one, że zaskarżone rozporządzenie błędnie kwalifikuje Włochy jako „obszar deficytowy” w zakresie zaopatrzenia w cukier, stosując w konsekwencji do Włoch system cen pochodnych (tzw. „regionalizacja”).

Taka kwalifikacja, oparta zdaniem skarżących na nietrafnej analizie sytuacji gospodarczej, powoduje powstanie szkody po stronie skarżących w zakresie, w jakim wprowadzenie cen pochodnych zwiększa koszty produkcji przedsiębiorstw cukrowniczych działających na terytorium Włoch. W szczególności, zdaniem skarżących, Komisja nie uwzględniła w obliczeniu wewnętrznego zaopatrzenia na rynku włoskim ilości cukru białego importowanych bez cła z krajów bałkańskich, importu, który w istotny sposób modyfikuje warunki funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, powodując jego istotne zakłócenia, pogłębione następnie przez zastosowanie do rynku włoskiego regionalizacji.

Tak więc skarżący utrzymują, że art. 1 lit. d) zaskarżonego rozporządzenia jest wadliwy zarówno w zakresie leżących u jego podstawy założeń i potencjalnie sprzeczny w zakresie skutków z zasadami wspólnotowymi, na których oparta jest Wspólna Polityka Rolna i przepisy regulujące wspólną organizację rynku cukru, jak również z zasadą proporcjonalności i równego traktowania.

W razie gdyby Sąd nie uznał powyższych argumentów przedstawionych w stosunku do zaskarżonego rozporządzenia, skarżący wnioskują, by Sąd incydentalnie stwierdził niezgodność z prawem i niemożność zastosowania art. 2 rozporządzenia nr 1260/2001 w zakresie w jakim pozwala Komisji nie uwzględnić wpływu bezcłowego i nieograniczonego kontyngentami ilościowymi importu przy ustalaniu pochodnej ceny interwencyjnej na ewolucję rynku.

Skarga wniesiona dnia 28 września 2004 r. przez Habiba Kachakila Amara przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM)

(Sprawa T-388/04)

(2004/C 284/56)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 28 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) sporządzona przez Habiba Kachakila Amara, zamieszkałego w Walencji (Hiszpania), reprezentowanego przez Juana Carlosa Hedera.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2004 r. wydanej w sprawie R-175/2004-1;
- obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszany wspólnotowy znak towarowy:

Graficzny znak towarowy składający się z grubej podłużnej czarnej kreski zakończonej trójkątem – Zgłoszenie nr 3.235.157 dla towarów z klasy 25 (odzież, obuwie, kapelusznictwo, w szczególności obuwie sportowe).

Decyzja eksperta:

Odrzucenie zgłoszenia ze względu na spełnianie przez znak przesłanek stanowiących bezwzględne podstawy odmowy rejestracji, określone w art. 7 ust.1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Odrzucenie odwołania.

Podniesione zarzuty:

Niewłaściwe zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 3 wyżej wymienionego rozporządzenia, a także naruszenie prawa do obrony i zasady ochrony zaufania do prawa.

Skarga wniesiona dnia 24 września 2004 r. przez Salvatore Gagliardiego przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory użytkowe)

(Sprawa T-392/04)

(2004/C 284/57)

(Język sporządzenia skargi: włoski)

Dnia 24 września 2004, Salvatore Gagliardi, właściciel jednoosobowego przedsiębiorstwa prowadzonego pod własnym nazwiskiem, reprezentowany przez Alexa Schmitta, prof. Paola Biavatiego oraz Sandra Coronę, adwokatów, wniósł do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była spółka Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH Co. KG.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji inter partes Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2004 r. (postępowanie R 0154/2002-4);
- wraz z obciążeniem stron przegrywających obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na podstawie art. 87 Regulaminu (OHIM) w części, w jakiej stwierdzona zostanie jego odpowiedzialność, na przykład z powodu błędu polegającego na orzeczeniu ponad żądanie)